

Arrest

**nr. 200 047 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt onder andere vast dat de nodige vraagtekens kunnen worden gezet bij zijn verklaringen omtrent de relatie tussen hem, zijn broer en zijn vader zoals blijkt uit de facebookprofielen en hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de overlijdensakte van zijn moeder. Voorts werd vastgesteld dat aangaande het gewelddadige gedrag van zijn vader dient te worden opgemerkt dat hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor deze problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Verder heeft hij geenszins aannemelijk gemaakt dat het voor hem, zeker nadat hij op 28 januari 2018 volwassen wordt, onmogelijk zou zijn zich bij zijn grootmoeder, vriend, of elders in Servië te vestigen om te ontkomen aan zijn vader. De door hem beschreven incidenten met de gendarmerie kunnen niet worden beschouwd als voldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "U heeft immers zelf nooit een klacht ingediend bij de politie, noch elders hulp gezocht (CGVS, p. 20). Voor het overlijden van uw moeder diende uw grootmoeder aan moederskant een keer klacht in en toen werd uw vader voor twee uur vastgehouden (CGVS, p. 14). Daarna diende u nooit opnieuw klacht in of zocht u geen contact met een organisatie, omdat u vreesde voor de reactie van uw vader (CGVS, p. 20). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er echter precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden." Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij

verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. de aanhoudende passiviteit en corruptie bij lokale Servische autoriteiten, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals naar artikelen en rapporten omtrent o.a. de aanhoudende passiviteit en corruptie bij lokale Servische autoriteiten en de discriminatie van personen met Albanese afkomst in Servië, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het stuk "Brief van advocaat aan tegenpartij, dd. 20.09.2017" gevoegd als bijlage aan zijn verzoekschrift, maakt reeds deel uit van het administratief dossier.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 december 2017, voert verzoekende partij aan dat zij de aandacht wenst te vestigen op een aantal punten: 1) dat de relatie tussen haar en haar vader een totaal andere relatie is dan deze tussen haar vader en broer; 2) zij zeer geëmotioneerd was tijdens het gehoor en verschillende keren heeft geweend; 3) haar geboortedatum aantoonde dat zij een kind is verwekt door de verkrachting van haar moeder; 4) en de bronnen waarnaar verwezen wordt teneinde de situatie in Servië te evalueren veel negatiever zijn dan de verwerende partij laat uitschijnen in de bestreden beslissing.

Met voormeld algemeen opgesomd betoog gaat verzoekende partij echter niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij hiermee de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld:

“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: “U heeft immers zelf nooit een klacht ingediend bij de politie, noch elders hulp gezocht (CGVS, p. 20). Voor het overlijden van uw moeder diende uw grootmoeder aan moederskant een keer klacht in en toen werd uw vader voor twee uur vastgehouden (CGVS, p. 14). Daarna diende u nooit opnieuw klacht in of zocht u geen contact met een organisatie, omdat u vreesde voor de reactie van uw vader (CGVS, p. 20). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er echter precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden.” Verzoeker zijn huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar enkele rapporten en artikelen omtrent o.a. de aanhoudende passiviteit en corruptie bij lokale Servische autoriteiten, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Verzoekende partij oppert zeer algemeen dat de bronnen waarnaar wordt verwezen teneinde de situatie in Servië te evalueren veel negatiever zijn dan de verwerende partij laat uitschijnen in de bestreden beslissing, doch ze slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

Uit niets blijkt, gelet ook op wat voorafgaat, en verzoekende partij, die recent 18 jaar werd en dus heden meerderjarig is, maakt niet met concrete en valabele gegevens aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met haar vader aan nationale bescherming ontbreekt. Ze maakt allerminst aannemelijk alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput en toont geenszins aan dat, zo er zich bij een terugkeer naar Servië nog eventuele problemen met haar vader zouden voordoen -daargelaten de klaarblijkelijk lokale aard van die problematiek en de vaststelling dat er geen concrete indicaties zijn dat verzoekende partij zich niet elders in Servië zou kunnen vestigen en verblijven, in een regio (ver) afgelegen van die waar haar vader woont-, de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, zonder echter concreet in te gaan op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 december 2017 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS